

Следъ малко се яви при царя дворцовиятъ министъръ Гирсъ.

— Да, приятелю — започна царьтъ съ дрезгавъ гласъ. Единъ петмилионенъ сроденъ намъ славянски и православенъ народъ на Балканитѣ днесъ е жертва на османския мечъ. И азъ, православниятъ императоръ на велика Русия, закрилникътъ на балканскитѣ православни християни, стоя съ скръстени ржце! Бива ли руската империя да гледа безучастно това клане и само да съжалява? Сърдцето ми се кжса отъ жаль. Английскитѣ министри казватъ, че българитѣ съ възстанията си разсърдили турцитѣ, та станали нѣкои малки сбивания, обаче, английското общество било поискало отъ султана да спре бесилкитѣ, пожаритѣ и гоненията на българитѣ. А пкъ американскиятъ вестникарь Макгаханъ пише въ вестника си, че е по-лесно да накарашъ бенгалски тигъръ да не разкжсва жертвитѣ си, отколкото да спрешъ турския башибозукъ да пролива кръвта на невиннитѣ български раи.

Дворцовиятъ министъръ Гирсъ наведе лице съ голѣма загриженостъ.

— Господарю! — промълви Гирсъ. Азъ зная, че главниятъ министъръ на Русия въ Петроградъ, князь Горчаковъ, се грижи заедно съ другитѣ държави да се помогне на българитѣ. Ала работата е много мжчна, защото турцитѣ съ добромъ не чуватъ.

— Да! — отговори царьтъ — азъ това зная. Азъ зная, че ако Русия рече съ война да помогне на България, другитѣ сили веднага ще се обявятъ противъ насъ и ще идатъ да помагатъ на султана, както стана презъ 1853—1856 година, когато английска, френска, италиянска и турска войска дойде чакъ на Севастополъ.

Гирсъ се замисли. Царьтъ продължи:

— Все пакъ ще почакамъ още малко, докле видимъ, що ще направи сръбската войска, която съ по-